berettiget fordi ansættelsesmyndigheden, når den til bedømmelse kun har en enkelt ansøger, som kan forfremmes, med fuld føje kan indtage det standpunkt, at den ikke har et tilstrækkelig bredt grundlag for at sikre, at ansættelsen så vidt muligt opfylder de krav, der stilles i den stilling, som skal besættes.

5. Når mangelen på en præcis begrundelse ikke er bestemmende for indholdet, kan dette ikke have indflydelse på gyldigheden af den anfægtede retsakt.

I sag 123/75,

BERTHOLD KÜSTER, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, boende i Luxembourg, repræsenteret af Victor Biel, advokat i Luxembourg, og med valgt adresse på dennes kontor, 18 A, rue des Glacis, Luxembourg,

sagsøger,

mod

EUROPA-PARLAMENTET, repræsenteret af sin generalsekretær, Hans Robert Nord, som befuldmægtiget, bistået af Alex Bonn, advokat i Luxembourg, og med valgt bopæl på dennes kontor, 22, Cote d'Eich, Luxembourg,

sagsøgt,

angående:

— annullation af en beslutning af 29. april 1975, truffet af formanden for Europa-Parlamentet, hvorved Giuseppe Gallo blev udnævnt i en stilling som kontorchef efter afholdelse af den interne udvælgelsesprøve A/51,

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: afdelingsformanden A. M. Donner, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb og parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og øvrige anbringender kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

1. Ved et opslag af 12. marts 1974 bekendtgjorde ansættelsesmyndigheden meddelelse om ledig stilling nr. 1058 som kontorchef (A 3) ved generaldirektoratet for udvalg og interparlamentariske delegationer.

I denne meddelelse, som var affattet på fransk, blev det blandt andet præciseret, at forfremmelses- og forflyttelsesproceduren ville blive bragt i anvendelse ved besættelse af stillingen, og at det af hensyn til arbejdets karakter var ønskeligt at have et »dybtgående« kendskab til dansk.

I en skrivelse af 1. april 1974 rettede sagsøger en klage over denne meddelelse til Parlamentets formand. Han forlangte blandt andet, at meddelelsen blev offentliggjort på alle Fællesskabets sprog, og at der i det mindste blev henvist til den på den opslagstavle, som har interesse for tjenestemænd, der har tysk som modersmål.

Den 2. april 1974 indgav sagsøger sin ansøgning om den ledige stilling. Da den ansættelsesprocedure, som var nævnt i meddelelsen om den ledige stilling, ikke gav noget resultat, afholdt Parlamentet den 18. november 1974 med henblik på besættelse af stillingen den interne udvælgelsesprøve A/51, hvorom det i meddelelsen blandt andet blev anført:

— at »kendskab til dansk er ønskeligt af hensyn til arbejdets karakter«;
— at udvælgelsesprøven var »på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver«;
— at prøverne ville komme til at bestå af to samtaler, hvoraf den ene ville komme til at dreje sig om et eller flere af de emner, som var nævnt under »stillingsbeskrivelsen« (varighed 15 minutter), og den anden ville komme til at dreje sig om kendskab til De europæiske Fællesskabers officielle sprog (varighed 10 minutter);
— at karaktergivningen for kvalifikationsbeviserne og de to mundtlige prøver ville blive foretaget efter følgende bedømmelsesskalaer: 0-40, 0-30 og 0-10 points;
— at karaktergivningen (0-10) for den anden prøve (sproglige kundskaber) kun ville blive medregnet for den del af karakteren, som oversteg 5.

Ved skrivelse af 25. november 1974 meldte sagsøger sig som ansøger til denne stilling. Efter udvælgelsesprøven udnævnte Parlamentets formand ved beslutning af 29. april 1975 Giuseppe Gallo til den den ledige stilling.

Ved skrivelse af 18. juni 1975 indgav sagsøger en klage over denne beslutning i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2.

Da denne klage ikke gav noget resultat, anlagde sagsøger den 16. december 1975 den foreliggende sag.

2. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttede Domstolens første afdeling at opfordre Europa-Parlamentet til inden 15. august 1976 at fremlægge udvælgelseskomiteens bedømmelse i den interne udvælgel-

sesprøve A/51, den hertil knyttede oversigt over karakterne ved bedømmelsen og meddelelsen om den interne udvælgelsesprøve A/51. Disse bilag blev fremlagt af Parlamentet den 13. juli 1976.

Ved kendelse af 22. september 1976 besluttede Domstolens første afdeling at høre formanden for udvælgelseskomiteen ved den interne udvælgelsesprøve A/51 som vidne i et offentligt retsmøde, og Domstolen formulerede de spørgsmål, som skulle stilles vidnet.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstand:
— »Det statueres, at det foreliggende søgsmål kan antages til realitetsbehandling, og at det er rettidigt anlagt,
— førend der foretages videre i sagen, pålægges det sagsøgte at fremsende udvælgelseskomiteens mødeprotokoller og Gallo's og Küster's personlige akter til Domstolens justitskontor,
— der indrømmes sagsøger en frist til at tage skriftlig stilling til de nævnte akter,
— i modsat fald bør det allerede nu statueres, at beslutningen fra Europa-Parlamentets formand af 29. april 1975, hvorved Gallo blev udnævnt til kontorchef, er behæftet med magtfordrejning og er retsstridig,
— følgelig bør det statueres, at denne beslutning er ugyldig, og at den følgelig bør annulleres,
— Europa-Parlamentet idømmes alle omkostninger og udgifter i forbindelse med sagen, hvorved der forbehold for alle øvrige rettigheder, tilgodehavender og retsskridt.«

Sagsøgte nedlægger følgende påstand:
— »det føres til protokol, at sagsøgte ikke bestrider, at sagen kan antages til realitetsbehandling;
— det statueres, at søgsmålet savner fornødent grundlag;
— sagsøgte frifindes;
— der træffes afgørelse om omkostningerne i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.«
— »Det føres til protokol, at der tages forbehold i videst muligt omfang.«

III — Parternes anbringender

Sagsøger bestrider den anfægtede beslutnings lovlighed med følgende begrundelse:
— at ansættelsesmyndigheden ikke havde taget hensyn til hans ret til forfremmelse,
— at sagsøger opnåede 60 points ved udvælgelsesprøven A/43, hvor der gjalt praktisk taget de samme egnethedskrav som ved udvælgelsesprøven A/51, mens den ansøger, der fik stillingen i sidstnævnte udvælgelsesprøve, opnåede 58,5 points;
— at denne ansøger i øvrigt ikke deltog i prøven vedrørende kendskabet til dansk, selv om kendskabet hertil efter meddelelsen om udvælgelsesprøven blev anset for »ønskeligt«;
— at nedsættelsen af udvælgelseskomiteen er behæftet med en kompetencemangel, såfremt medlemmerne af udvælgelseskomiteen i det konkrete tilfælde er blevet udnævnt af generalsekretæren, idet dennes bemyndigelse til at foretage udnævnelser til udvælgelseskomiteerne ikke var bragt til personalets kundskab på det pågældende tidspunkt.

Sagsøger mener, at disse forhold, ud over at vise, at den anfægtede akt er ulovlig, indebærer en række alvorlige formodninger for, at der i hans tilfælde er sket magtfordrejning. For at kunne efterprøve spørgsmålet om ulovlighed og om magtfordrejning er det nødvendigt, at Domstolen får adgang til Gallo's og sagsøgers personlige akter og til referaterne af udvælgelseskomiteens arbejde. Fremlæggelsen af disse referater er i øvrigt så meget desto mere nødvendig, som det, førend der foretages videre i sagen, er af betydning at kende de udvælgelseskriterier, som udvælgelseskomiteen har fulgt i denne sag, for at kunne efterprøve, om det er de samme kriterier, der er blevet anvendt som ved tidligere udvælgelses-

prøver, hvilket synes logisk, og om de i givet fald er blevet rigtigt anvendt. Hvad for eksempel angår kriteriet »evne til at lede et højt kvalificeret personale«, som blev anvendt i de tidligere udvælgelsesprøver, fremgår det af akterne i sagen 23/74, at udvælgelseskomiteen ikke var blevet informeret om, at sagsøger midlertidigt havde bestridt en kontorchefstilling. Det fremgår af de samme akter, at sagsøger på det pågældende tidspunkt kun var blevet godskrevet 10 års anciennitet, såvel i den pågældende kategori som i den lavere lønklasse i stillingsgruppen, mens han i virkeligheden havde 16 års anciennitet efter det første kriterium og 12 års anciennitet efter det andet kriterium.

Sagsøgte indvender, at selv om Parlamentet i de tidligere sager, som sagsøger har anlagt imod dette, har fremlagt protokollerne fra udvælgelseskomiteens møder, uden at være forpligtet dertil, kan den ikke indtage den samme holdning i denne sag. Sagsøger har nemlig ikke i den foreliggende sag anført noget som helst forhold, som kan godtgøre, at udvælgelseskomiteens handlinger kan siges at være behæftet med selv den mindste interne ulovlighed. Hans kritik indeholder ikke andet end rene generaliseringer. Efter at være blevet udkonkurreret ved udvælgelsesprøven, har han forsøgt at stable en række annullationsgrunde på benene og har regnet med at kunne finde disse grunde i protokollerne fra udvælgelseskomiteens møder. Europa-Parlamentet er derfor berettiget til at undlade at imødekomme sagsøgers krav om at fremlægge disse dokumenter, medmindre det af Domstolen bliver pålagt dette. I så fald vil den samlede oversigt over resultaterne imidlertid kun komme til at indeholde en omtale af sagsøger, da de andre ansøgere til udvælgelsesprøven står uden for sagen. Europa-Parlamentet kan ej heller imødekomme kravet om fremlæggelse af Gallo's personlige akter, da disse er fortrolige og ikke kan gøres til genstand for oplysninger til tredjemand.

Sagsøgte gennemgår herefter de af sagsøger anførte klagepunkter. En del af disse genfindes i de sager, som sagsøger tidligere har anlagt mod Europa-Parlamentet, mens andre kun er fremført i den foreliggende sag. Sagsøgte mener, at alle klagepunkterne er ubegrundede. Dette gælder i særdeleshed for klagepunkterne vedrørende karaktergivningen og de udvælgelseskriterier, som er fulgt i den foreliggende sag og i de tidligere sager (A/43, A/45). Dels må man ikke glemme, at forskellige udvælgelsesprøver ikke indbyrdes kan sammenlignes, således at resultaterne i de tidligere udvælgelsesprøver ikke har noget at gøre med resultaterne i den omstridte udvælgelsesprøve. Dels henhører opstillingen af udvælgelseskriterierne og tildeling af point i henhold til disse kriterier under udvælgelseskomiteens skønsmæssige kompetence, mens Domstolen udelukkende forbeholder sig ret til at foretage en legalitetskontrol.

Endelig bemærker sagsøgte:

- at henvisningen i den anfægtede beslutning til artikel 45 ikke kan have nogen indflydelse på denne beslutnings gyldighed, da det er åbenbart, at udnævnelsen af Gallo blev foretaget efter en intern udvælgelsesprøve;
- at kendskabet til det danske sprog kun blev betegnet som »ønskeligt«, hvorfor det må anses for fuldstændig irrelevant, at Gallo ikke deltog i prøven herom.

Sagsøger anfører i sin replik, at hans begæring om fremlæggelse af protokollen over udvælgelseskomiteens arbejde støttes af klagepunkterne, som indicerer, at der er begået flere fejl i forbindelse med den omstridte udvælgelsesprøve. Alene det forhold, at udvælgelsesprøven ikke engang spurgte Gallo, om han kendte det danske sprog, tyder på, at der var truffet beslutning om besættelsen af stillingen på forhånd, hvis ikke ordet »ønskeligt« helt skal miste betydning. Og også det forhold, at sagsøger i den interne udvælgelsesprøve A/43 havde fået flere point end den ansøger, som blev valgt efter den omstridte udvælgelsesprøve, skaber en formodning om, at der er begået en fejl, da medlem-

merne af udvælgelseskomiteen i de to udvælgelsesprøver sandsynligvis var de samme på nær én, og da udvælgelseskriterierne var af samme slags. Desuden kan man ikke underkende rækkevidden af det anbringende om inkompetence, som Domstolen ikke forkastede i de sager, som sagsøger tidligere har anlagt mod Europa-Parlamentet.

Hvad angår det sidstnævnte klagepunkt, der støttes på, at den beføjelse til at udnævne udvælgelseskomiteerne, som var tillagt generalsekretæren, ikke var blevet offentliggjort, henviser sagsøger til vedtægtens bestemmelser og navnlig til artikel 110, stk. 2 og til artikel 25, hvoraf det fremgår, at denne beføjelse ikke kunne være lovlig, medmindre den var offentliggjort. Sagsøger citerer desuden tysk ret og den franske Conseil d'Etat's retspraksis og kommer til det resultat, at en sådan meddelelse var påbudt.

Desuden indeholder den anfægtede afgørelse ikke blot en henvisning til vedtægtens artikel 45. Det fastslås udtrykkeligt i konklusionen, at Gallo forfremmes (»viene promosso«) til stillingsgruppen kontorchef, lønklasse A 3. Europa-Parlamentets forsømmelighed ved udarbejdelsen af denne beslutning har dermed taget et sådant omfang, at akten bør annulleres på grund af manglende eller fejlagtig begrundelse.

Endelig, hvad angår klagepunktet om magtfordrejning, står det fast, at retten, selv uden positivt bevis herfor, kan statuere, at der foreligger magtfordrejning, såfremt der er flere formodninger herom. Hvis sagsøger i søgsmålet 23/74 havde mistanke om, at der var begået magtfordrejning overfor ham, har de faktiske omstændigheder, som ligger til grund for de successive sager, nu forvandlet denne mistanke til vished. Det er i den henseende tilstrækkeligt at henvise til:

— at den sidste bedømmelse af sagsøgeren, der på trods af at den er meget rosende, ikke længere omtaler hans ret til forfremmelse, en forfremmelse, som i de tidligere bedømmelser hver gang var blevet anbefalet;
— det forhold, at udnævnelsen af Kieffer, som blev annulleret af Domstolen i sag 77/74, blev efterfulgt af udnævnelsen af en anden ansøger end sagsøgeren;
— der blev desuden ikke taget hensyn til sådanne objektive kriterier som hans ret til forfremmelse og det forhold, at han i 8 1/2 måned midlertidigt havde gjort tjeneste i en kontorchefstilling;
— endelig blev den valgte ansøger ikke underkastet prøve i hans kendskab til det danske sprog.

Til støtte herfor fremlægger sagsøger en sammenfattende oversigt over de tjenestemænd, som er udnævnt i lønklasse A 3, og som er blevet foretrukket frem for ham af grunde, som han i de fleste tilfælde finder uforståelige.

I sin duplik fremhæver *sagsøgte,* at sagsøger, alt imedens han nedlægger påstand om, at beslutningen om at ansætte Gallo annulleres, støtter sit søgsmål på, at den interne udvælgelsesprøve A/51 skulle være behæftet med en mangel, hvilket må betyde, at udvælgelsesproceduren er søgsmålets egentlige genstand. Herefter vender sagsøgte tilbage til de i svarskriftet anførte indsigelser og fremhæver navnlig følgende:

— at generalsekretæren havde kompetence til at udnævne medlemmerne af udvælgelseskomiteen i medfør af en beslutning fra præsidiet af 7./8. oktober 1971, som blev meddelt de fem generaldirektører, de fem gruppeformænd, sekretariatet, personaleudvalget og finansinspektionen. Denne meddelelsesform må fuldt ud opfylde betingelserne efter vedtægten;
— den i den anfægtede afgørelse indeholdte henvisning til artikel 45 i vedtægten er i overensstemmelse med den faste vending, som Parlamentet anvender ved udnævnelser efter en udvælgelsesprøve, og som aldrig har givet anledning til misforståelse eller diskussion. I øvrigt er denne formulering ikke i strid med de virkelige forhold, eftersom en tjenestemands over-

gang til en højere lønklasse inden for hans kategori virker som en forfremmelse, selv om den finder sted i tilslutning til en udvælgelsesprøve. Men bortset fra at en udnævnelse ikke behøver at være begrundet, kan det forhold, at der er givet en forkert eller fejlagtig henvisning til en bestemmelse i vedtægten, ikke under nogen omstændighed — i sig selv — begrunde et klagepunkt om, at begrundelsen er fejlagtig, eller at der mangler en begrundelse. Ydermere indebærer dette anbringende, sådan som det udvikles i replikken, en udvidelse af de i stævningen anførte anbringender, hvilket skaber tvivl om, hvorvidt det kan tages i betragtning;

— begrundelsen for ikke at underkaste Gallo en prøve i dennes kendskab til det danske sprog var, at han havde erklæret, at han ikke havde nogen kundskaber i så henseende. Under disse omstændigheder behøvede udvælgelseskomiteen ikke at forhøre sig om disse kundskaber, som i øvrigt i henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven ikke var at anse for uomgængeligt nødvendige. Dette anbringende er i øvrigt det eneste af de af sagsøger anførte anbringender, som vedrører udvælgelseskomiteens arbejde. Under hensyn til denne omstændighed og til det forhold, at sagsøger ikke kunne fremføre nogen anbringender af mindre generelt indhold, har Parlamentet, i henseende til bestemmelserne i artikel 6 i vedtægtens bilag III, med fuld rette fastholdt sin afvisning af at fremlægge noget bilag vedrørende udvælgelseskomiteens arbejde. Da disse bilag i øvrigt, efter sagsøgers eget udsagn, skulle gøre det muligt for ham at fremsætte yderligere anbringender, er fremlæggelsen heraf i strid med Domstolens procesreglement, i henhold til hvilket der ikke kan fremsættes nye anbringender under sagens gang;

— sagen bør afvises i det omfang de af sagsøger fremførte anbringender kun indeholder formodninger eller almindeligheder, hvilket fremgår af Domstolens dom i sag 30/68 »Lacroix mod Kommissionen«.

IV — Mundtlige retsforhandlinger

Under retsmødet den 14. oktober 1976 blev formanden for udvælgelseskomiteen for Europa-Parlamentets udvælgelsesprøve nr. A/51, Legrand-Lane, afhørt som vidne;

i samme retsmøde afgav parterne deres mundtlige indlæg;

med hensyn til den af udvælgelseskomiteen begrundede rapport, som Europa-Parlamentet fremlagde for Domstolen den 13. juli 1976, har sagsøger fastholdt de i sine skriftlige indlæg fremførte anbringender og har i øvrigt bemærket følgende:

— en sammenligning mellem karaktergivningen for kvalifikationsbeviserne og de karakterer, som udvælgelseskomiteen gav ham for den første mundtlige prøve, viser, at udvælgelseskomiteen med vilje har givet ham for lave karakterer;

— udvælgelseskomiteen har hverken taget hensyn til hans interimfunktioner fra den 1. september 1973 til den 20. maj 1974 i kontorchefstillingen ved »Miljø- og Sundhedsudvalget«, som i henhold til Europa-Parlamentets formand skulle anses for midlertidig tjeneste efter vedtægtens artikel 7, og ej heller taget hensyn til de faglige erfaringer, som han har erhvervet hos visse tyske firmaer;

— efter udvælgelseskriterierne nr. 7 og 8 kunne han have opnået højere karakterer end G. Gallo, såfremt interimstillingen var blevet taget med i betragtning, og efter kriterium nr. 6 kunne have fået en langt højere karakter end 0, såfremt hans ovennævnte faglige erfaringer var blevet taget med i betragtning;

— det af udvælgelseskomiteen anvendte loft for karaktergivningen i henhold til kriterierne nr. 1 og 2 for anciennitet og alder indebærer en urimelig pointbegrænsning, som nødvendigvis

måtte give tjenestemænd med den højeste alder og anciennitet, såsom sagsøger, en ringere stilling.

Sagsøgte har under retsmødet svaret, at udvælgelseskomiteen faktisk har taget hensyn til interim-stillingen og til sagsøgers faglige erfaringer; sagsøgte har desuden anført, at den af sagsøger fremførte kritik i det væsentlige enten er ubegrundet eller er en gentagelse af skriftvekslingen.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 11. november 1976.

Præmisser

1 Ved søgsmål indgivet den 16. december 1975 har sagsøger for Domstolen nedlagt påstand om annullation af den afgørelse om udnævnelse af Giuseppe Gallo, som Europa-Parlamentet traf den 29. april 1975 efter den interne udvælgelsesprøve A/51;

2 til støtte for søgsmålet anfører sagsøger, at nedsættelsen af udvælgelseskomiteen for denne udvælgelsesprøve var ulovlig, fordi Europa-Parlamentets generalsekretær udpegede medlemmerne af udvælgelseskomiteen i medfør af en kompetencedelegation fra Parlamentets Præsidium, som påstås at have været ugyldig, fordi den ikke blev bragt til personalets kundskab i de af vedtægten foreskrevne former;

3 efter sagsøgers opfattelse ville en sådan delegation kun have været retligt virksom, såfremt den var blevet bekendtgjort gennem opslag eller offentliggjort i overensstemmelse med vedtægtens artikel 25.

4 I henhold til vedtægtens artikel 110, stk. 2 skal »enhver ... almindelig gennemførelsesbestemmelse til vedtægten ... bekendtgøres for personalet«, men det er ikke nærmere præciseret, i hvilke former denne information til personalet skal finde sted;

5 vedtægtens artikel 25 fastsætter de former, der gælder for offentliggørelse af individuelle afgørelser, men indeholder ingen regler om offentliggørelsen af retsakter, som er alment gyldige, eller af foranstaltninger, som angår fordelingen af beføjelser inden for institutionen.

6 Den omstridte kompetencedelegation indeholder en almindeligt accepteret fordeling af den interne kompetence inden for institutionen;

7 Det står under alle omstændigheder fast, at den ikke blot blev meddelt institutionens generaldirektører, gruppeformænd, sekretariat og finansinspektion men også det personaleudvalg, som nedsættes i henhold til vedtægtens artikel 9, og som ifølge denne bestemmelse blandt andet har til opgave at varetage personalets interesser over for institutionen og at sikre »en stadig kontakt mellem [denne] og personalet«;

8 under disse forhold er den kritiserede kompetencedelegation retligt virksom, uden at det er nødvendigt at komme ind på spørgsmålet, om en sådan delegation er at anse for en foranstaltning, som er omfattet af vedtægtens artikel 110, stk. 2.

9 Sagsøger anfører dernæst, at den anfægtede afgørelse i det foreliggende tilfælde indebærer en overtrædelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a og b samt af artikel 45, fordi ansættelsesmyndigheden har foranstaltet den omtalte interne udvælgelsesprøve uden at tage hensyn til sagsøgers adgang til forfremmelse.

10 Selv om vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a bestemmer, at ansættelsesmyndigheden ved besættelse af ledige stillinger først skal tage mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen i betragtning, giver den ikke de tjenestemænd, som opfylder betingelserne for at blive forfremmet, en subjektiv ret hertil, idet der efter vedtægtens artikel 27, stk. 1 ved besættelse af en ledig stilling i første række skal tages hensyn til tjenestens interesse;

11 desuden foretages forfremmelsen i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1 »udelukkende på grundlag af en udvælgelse ... blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester ...«;

12 det fremgår af disse bestemmelser, at ansættelsesmyndigheden på dette punkt har en vidtgående skønsmæssig beføjelse;

13 det ses således ikke, hvorledes ansættelsesmyndigheden ved at beslutte at afholde en intern udvælgelsesprøve i stedet for at forfremme sagsøger skulle

have undladt at opfylde de forpligtelser, som påhviler den efter vedtægtens artikel 29 og 45, og dermed have krænket den pågældendes vedtægtsmæssige rettigheder.

14 Sagsøger fremfører, at den fulgte ansættelsesprocedure under alle omstændigheder indebærer, at der er begået magtfordrejning i forhold til ham fordi han er blevet forbigået på trods af, at han var den eneste ansøger, som i henhold til vedtægtens bestemmelser, navnlig artikel 45, stk. 1, 2. pkt., kunne forfremmes.

15 Der kan kun fastslås magtfordrejning, når der er ført tilstækkeligt bevis for, at ansættelsesmyndigheden ved udstedelse af den omstridte retsakt har forfulgt et andet mål end det lovlige;

16 den omstændighed, at den omtalte myndighed, når der kun er en enkelt ansøger, som kan forfremmes i henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, 2. pkt., beslutter at afholde en intern udvælgelsesprøve uden at foretage en forfremmelse, kan ikke i sig selv udgøre et tilstrækkeligt bevis for, at der foreligger magtfordrejning;

17 i et sådant tilfælde kan gennemførelsen af en intern udvælgelsesprøve netop være berettiget, fordi ansættelsesmyndigheden, når den til bedømmelse kun har en enkelt ansøger, som kan forfremmes, med fuld føje kan indtage det standpunkt, at den ikke har et tilstrækkeligt bredt grundlag for at sikre, at ansættelsen så vidt muligt opfylder de krav, der stilles af den stilling, som skal besættes.

18 Sagsøger anfører desuden, at det er bevist, at der er sket magtfordrejning i forhold til ham derved, at den karakter, som han fik for sine kvalifikationsbeviser i den omstridte udvælgelsesprøve, er lavere end den, som han fik i en tidligere udvælgelsesprøve (A/43) til besættelse af en stilling i samme kategori og samme lønklasse, i hvilket tilfælde udvælgelseskomiteen var sammensat på samme måde som i udvælgelsesprøven A/51 og traf sit valg på grundlag af, om ikke identiske, så dog tilsvarende kriterier.

19 Det er ubestridt, at den foregående udvælgelsesprøve var en udvælgelsesprøve på grundlag af kvalifikationsbeviser, mens udvælgelsesprøven A/51 fandt sted på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver;

20 desuden blev der ved de bedømmelseskriterier, som blev anvendt i udvælgelsesprøven A/43, ligeledes taget hensyn til, om ansøgeren var optaget på tidligere egnethedslister, mens der i udvælgelsesprøven A/51 kun blev taget hensyn hertil, i det omfang disse lister var opstillet efter interne udvælgelsesprøver »på grundlag af kvalifikationsbeviser og prøver«;

21 da de nævnte to udvælgelsesprocedurer i det foreliggende tilfælde ikke er absolut sammenlignelige, savner sagsøgers anbringende fornødent retligt grundlag;

22 i øvrigt ses den kritik, som er rejst over for institutionen med hensyn til de mundtlige prøver i udvælgelsesprøven A/51 og den måde, hvorpå disse prøver blev gennemført, heller ikke at være begrundet;

23 på baggrund af resultatet af den bedømmelse af kvalifikationsbeviserne og prøverne, som er indeholdt i den oversigt over karaktererne, som er bilagt udvælgelseskomiteens rapport i den omstridte udvælgelsesprøve, ses det ikke, at afholdelsen og forløbet af prøverne skulle have ført til forskelsbehandling over for sagsøger;

24 hvad desuden angår prøven i kendskab til det danske sprog, blev den valgte ansøger ganske vist ikke undergivet en sådan, men dette ændrer ikke ved den omstændighed, at kendskab til nævnte sprog i meddelelsen om udvælgelsesprøven var blevet betegnet som »ønskeligt«, og at sagsøger fik tildelt en højere karakter for sine sproglige kundskaber end den nævnte ansøger.

25 Sagsøger gør dernæst gældende, at udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøven A/51 opstillede egnethedslisten over de forskellige ansøgere uden at tage hensyn til den midlertidige tjeneste, som han havde udøvet i en stilling som førstesekretær for et udvalg fra 1. september 1973 til 20. maj 1974;

26 sagsøger hævder endvidere, at udvælgelseskomiteen ved opstillingen af egnethedslisten undlod at tage hensyn til de erfaringer og professionelle færdigheder, som han havde erhvervet både før og efter sin tiltræden af tjenesten ved Europa-Parlamentet;

27 endelig anfører sagsøger, at samme udvælgelseskomité ikke blandt de opstillede bedømmelseskriterier medtog hans adgang til forfremmelse til den ledige stilling.

28 Det fremgår af den vidneafhøring af formanden for udvælgelseskomiteen for udvælgelsesprøve A/51, som blev foretaget under den mundtlige retsforhandling, at sagsøgers midlertidige tjeneste fra 1. september 1973 til 20. maj 1974 var udvælgelseskomiteen bekendt, og at denne rent faktisk havde taget hensyn hertil ved bedømmelsen af sagsøgers kvalifikationer og faglige erfaring;

29 det fremgår desuden af denne vidneafhøring, at udvælgelseskomiteen ved bedømmelsen af sagsøgers kvalifikationer og faglige evner rådede over hele det bedømmelsesgrundlag, som var indeholdt i den pågældendes personlige akter og i de hertil vedlagte dokumenter, herunder dem, som sagsøger henviste til i sit brev af 22. februar 1975 til generaldirektøren for administration, personale og økonomi.

30 Endelig fremhæver sagsøger, at der i den anfægtede afgørelse udover en henvisning til »resultaterne af udvælgelsesprøven« også nævnes vedtægtens artikel 45 vedrørende forfremmelse, og at det i begrundelsen udtrykkeligt anføres, at den valgte ansøger »forfremmes« til den ledige stilling;

31 begrundelsen for den nævnte afgørelse er således efter sagsøgers opfattelse upræcis og selvmodsigende, og afgørelsen burde følgelig annulleres.

32 Den ansættelsesprocedure, der er fulgt i det foreliggende tilfælde, viser klart, at den omstridte udnævnelse er foretaget efter afholdelsen af en intern udvælgelsesprøve, og efterlader derfor ingen tvivl om det retlige grundlag for denne retsakt;

33 da den anførte mangel på en præcis begrundelse ikke er bestemmende for indholdet, kan den ikke have indflydelse på gyldigheden af den anførte afgørelse.

34 Af alle de nævnte grunde frifindes sagsøgte.

Vedrørende sagsomkostningerne

35 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2 bærer den part, som taber sagen, sagsomkostningerne;

36 sagsøger har tabt sagen;

37 imidlertid bærer institutionerne i henhold til procesreglementets artikel 70 selv de af dem afholdte udgifter i søgsmål indgivet af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser,

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hver part bærer sine egne omkostninger.

Donner O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 25. november 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. M. Donner
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 11. NOVEMBER 1976 [1]

Høje Ret.

Ved opslag af 12. marts 1974 blev der ved Europa-Parlamentet givet meddelelse om, at der ved generaldirektoratet for udvalg og interparlamentariske delegationer skulle besættes en kontorchefstilling i lønklasse A 3. Sagsøger indgav ansøgning herom. Stillingen blev ikke besat ved forfremmelse eller forflyttelse, men der blev derimod den 18. november 1974 givet meddelelse om, at der ville blive afholdt en intern udvælgelsesprøve (nr. A/51). I meddelelsen herom var der, ligesom i

1 — Oversat fra tysk.